

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M., a Mgr. Zdeňka Macháčka, ve věci

žalobce: X, IČ: X
sídlem X
zastoupen advokátem Mgr. Ondřejem Lněničkou
sídlem Újezd 409/19, Praha 1 – Malá Strana

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství,**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 8. 2019, č. j. X
a č. j. X

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství ze dne ze dne 28. 8. 2019, č. j. X a č. j. X, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhá zrušení shora označených rozhodnutí žalovaného. Rozhodnutím č. j. X bylo změněno rozhodnutí Finančního úřadu pro Liberecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 29. 11. 2018, č. j. X, platební výměr na úrok z prodlení daňových povinností žalobce na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2010 do 31. 12. 2010. Napadeným rozhodnutím č. j. X bylo změněno rozhodnutí správce daně ze dne 29. 11. 2018, č. j. X, platební výměr na úrok z prodlení daňových povinností žalobce na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2012 do 31. 12. 2012.

II. Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítal, že za zdaňovací období roku 2010, 2012, 2013 a 2014 postupoval u daně z příjmů fyzických osob tak, že na výdajové stránce uplatňoval výdajový paušál ve výši 60 %. Za zdaňovací období roku 2010 a 2012 finanční orgány tento postup neakceptovaly, zatímco za zdaňovací období roku 2013 a 2014 ano. Následně orgány daňové správy vyměřily žalobci úrok z prodlení z domnělého daňového nedoplatku, který však vytvořily výhradně protiprávní aplikací zákona, když nepřipustily výdajový paušál ve výši 60% i v letech 2010 a 2012. V době rozhodování muselo být přitom jak správci daně tak žalovanému známo rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2017, č. j. 6 Afs 278/2016 - 54. Přesto oba finanční orgány rozhodly v rozporu s právním názorem vysloveným v citovaném judikátu. Dle žalobce nelze vyměřovat příslušenství k nesprávně stanovené dani. Správce daně i žalovaný měli i bez návrhu učinit vše, aby závadný stav napravili. Pokud napadená rozhodnutí stojí na, byť i dlouhodobě, chybné aplikační praxi orgánů daňové správy, nemohou obstát. Orgány daňové správy by měly zmírňovat tvrdost zákona a svá právní pochybení. Žalovaný měl rozhodnutí správce daně k odvolání žalobce zrušit a řízení zastavit. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby jak napadená rozhodnutí tak jim předcházející rozhodnutí správce daně byla pro nezákonnost zrušena a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný především poukázal na zásadu presumpce správnosti aktů vydaných orgány veřejné správy, dle níž se má za to, že správní akt je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán zákonem předvídanou formou prohlásí správní akt za nezákonný a zruší jej. Z tohoto důvodu je nutno dodatečný platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2010 potvrzený rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 2. 2015, č. j. X, považovat za správný a zákonný, stejně jako platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2012 potvrzený rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 6. 2016, č. j. X. Žalovaný považoval za zásadní, že lhůta pro stanovení daně dle § 148 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), uplynula pro rok 2010 dne 6. 12. 2016 a pro rok 2012 dne 3. 7. 2017. Žalobce pravomocně stanovenou daňovou povinností za předmětná období nenapadl žalobou ve správním soudnictví, ač tak učinit mohl, a nedošlo proto ke stavění lhůty pro stanovení daně dle § 148 odst. 4 daňového řádu, tj. lhůta pro stanovení daně za obě zdaňovací období již uplynula. Při stanovení úroků z prodlení za zdaňovací období roku 2010 a 2012 proto žalovaný vycházel z platebních výměrů na daň za předmětná zdaňovací období, jež byly potvrzeny v odvolacím řízení a

žalobci řádně doručeny, čímž se staly pravomocnými, a které současně nebyly žalobcem napadeny správními žalobami, a nemohou být tudíž korigovány rozhodnutím soudu. Vzhledem k již uplynulým lhůtám pro stanovení daně, je nutno považovat tato rozhodnutí za konečná a neměnná. Žalovaný zdůraznil, že soudní řízení se týká výhradně přezkumu napadených rozhodnutí ve věci vyměření úroku z prodlení s úhradou daňových povinností žalobce za předmětná zdaňovací období, a nelze v něm tedy brojit proti závěrům učiněným v rozhodnutích, kterými byla žalobci doměřena samotná daňová povinnost, což ovšem žalobce činí. Žalovaný vysvětlil, že přezkoumává-li odvolací orgán rozhodnutí, kterým byl daňový subjekt vyrozuměn o předpisu úroku z prodlení, zjišťuje, zda byly naplněny zákonné předpoklady § 252 daňového řádu. Ustanovení § 252 daňového řádu nedává žádný prostor pro správní uvážení správce daně, neboť úrok z prodlení je na osobní daňový účet daňového subjektu předepisován automaticky ve výši určené zákonem, jakmile jsou splněny zákonem stanovené předpoklady. Správce daně proto nemůže při výpočtu úroku z prodlení zohlednit důvody, za kterých došlo k prodlení se zaplacením daně, ale musí daňový subjekt vyrozumět o předpisu úroku z prodlení ve výši, v jaké byl předepsán na jeho osobní daňový účet. V posuzovaném případě žalobce správnost vlastního výpočtu úroku z prodlení v žalobě nenapadá. Zákonné předpoklady pro předpis úroku z prodlení byly vzhledem ke vzniklému prodlení s úhradou daně splněny, úrok z prodlení byl stanoven za správný počet dní a pro jeho výpočet byla použita v souladu s § 252 daňového řádu, sazba, která odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou zvýšená o 14 procentních bodů, platná pro první den příslušného kalendářního pololetí. Při přezkoumávání prvostupňových rozhodnutí však žalovaný dospěl k závěru, že při výpočtu úroku z prodlení nevzal správce daně v úvahu přeplatky evidované u žalobce na osobním daňovém účtu jiných daní. Žalovaný proto zohlednil přeplatky žalobce u správce daně za období, za něž byl správcem daně počítán úrok z prodlení. V této části bylo odvolání vyhověno a obě prvostupňová rozhodnutí byla dle § 116 odst. 1 písm. a) daňového řádu změněna tak, že výše úroků z prodlení byla pro zdaňovací období roku 2010 snížena o 3 185 Kč a pro zdaňovací období roku 2012 o 754 Kč. Závěrem žalovaný konstatoval, že nezpochybňuje závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2017, č. j. 6 Afs 278/2016 - 54. Tyto závěry však nelze v posuzované věci aplikovat, neboť se týkají vlastního vyměření daňové povinnosti profesionálního sportovce, nikoli úroku z prodlení. Žalovaný proto navrhol žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 a odst. 2 s. ř. s.
5. Dle § 252 odst. 1 daňového řádu ve znění platném pro posuzovanou věc *daňový subjekt je v prodlení, neuhradí-li splatnou daň nejpozději v den její splatnosti.*
6. Ačkoliv výše úroku z prodlení se odvíjí či vzniká přímo ze zákona při splnění požadovaných podmínek, o předpisu úroků správce daně vyrozumí daňový subjekt platebním výměrem. O výši této daňové povinnosti vyrozumí tedy správce daně daňový

subjekt rozhodnutím, platebním výměrem, z něhož musí být zřejmé, za jaké období a z jakého nedoplatku na dani je úrok počítán, jakož i jeho výše. Z podstaty tohoto institutu plyne, že platební výměr má deklaratorní charakter, jehož vydáním není založena povinnost hradit úrok z prodlení. Tato povinnost je založena přímo zákonem, resp. úrok z prodlení nabíhá při splnění zákonných podmínek a v okamžiku jejich splnění je také úrok z prodlení splatný. Ačkoliv je tato platební povinnost založena přímo zákonem (při splnění zde uvedených podmínek), účinky vůči povinnému se projeví až řádným oznámením tohoto platebního výměru. Proti platebnímu výměru o sdělení výše úroku je přípustné odvolání. Z povahy věci plyne, že v něm může daňový subjekt brojit pouze tvrzením, že daň uhradil včas, že počet dnů prodlení byl odlišný, nežli jej správce daně v platebním výměru uvedl, anebo že konečná suma úroku numericky neodpovídá. Nic z toho však žalobce v posuzované věci v odvolání nenamítal.

7. Soudní judikatura nevyklučuje soudní přezkum platebních výměrů, jimiž správce daně sděluje výši úroku z prodlení. Ve vztahu k předchozí úpravě (§ 63 zákona o správě daní a poplatků) se jedná *de facto* o shodnou (doslovně převzato) úpravu a je v tomto ohledu možné užít judikaturu, která se ke staré úpravě vztahovala.
8. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2008, č. j. 8 Afs 161/2006-93, „*nebylo-li pravomocné rozhodnutí ukládající daňovému subjektu zaplatit daň předepsaným způsobem zrušeno, nelze v žalobě proti rozhodnutí o předepsání penále k této dlužné dani (§ 63 odst. 4 zákona č. 337/1992 S., o správě daní a poplatků) úspěšně namítat, že je nezákonné proto, že daňová povinnost byla stanovena neoprávněně*“.
9. Žalobce tedy nemůže s úspěchem namítat, že platební výměry na úrok z prodlení neměly být vydány s ohledem na nesprávně stanovenou daňovou povinnost za zdaňovací období roku 2010 a 2012, pokud ta byla žalobci stanovena pravomocně a žalobce proti pravomocnému stanovení daňové povinnosti nebrojil žalobou ve správním soudnictví.
10. Ani zdejší soud nezpochybňuje závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2017, č. j. 6 Afs 278/2016 - 54, žalovaný má však pravdu, že tyto závěry nelze v posuzované věci aplikovat, neboť se týkají vlastního vyměření daňové povinnosti.

V. Závěr a náklady řízení

11. Ze shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru o nedůvodnosti podané žaloby. Proto byla žaloba zamítnuta podle § 78 odst. 7 s. ř. s., a to bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., za presumovaného souhlasu žalobce a výslovného souhlasu žalovaného.
12. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, jemuž však náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 14. ledna 2021

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu